SEZNAM KANDIDÁTŮ.

District I.

Rosie Ditrich	72,900
John C. Skoumal	72,600
Louis F. Dvořák	72,400
Frances Zpévák	72,100
John Libal	72,000
Blanche Vančura	71,800
Anna Kozák	71,700
Marie Johánek	59,100
Henry Michka	37,535
John Čejka	34,895
L. P. Krbel	3,500
Geo. Hladík	3,000
Frank Yecha	615
C. M. Fixa	500

District II.

John Eret	73,000
J. J. Eliáš	72,800
F. R. Okřina	72,700
James J. Rech	72,500
Vencel Křikač	72,300
John J. Ošmera	72,000
James Sklenička	71,900
Frank Pallas	71,900
J. J. Koliha	71,800
Tom. Kotas	69,725
Františka Klimt	55,800
Chas. Šmrha	41,500
Frank Pekar	23,335
Jos. F. Lorenc	6,525
J. C. Hurt	5,500
J. C. Brt	4,130

BĚLOŠSKÉ PLÉMĚ V NEBEZPEČÍ.

Až do 4. srpna 1914 běloch byl pánem na této planetě. Pravdou dokonce jest, že i onoho osudného dne nebyl horizont prost mraků. Po několik desítiletí hnědý a žlutý svět Asie polovědomě napájel se tajemstvím síly bělochovy a když legenda bělochovy nepřemožitelnosti shroucena byla na bojištích rusko japonských, celá Asie opájela se nadějí, že jednoho dne setrese se sebe těžkou ruku kavkazského plémě. Za těchto okolností dvacáté století musilo býti érou bělošského zaleknutí a ustoupení před probuzeným a osvěženým Východem.

Přes to však, kdyby hrozný 4. srpen mohl býti odvrácen, akce nepotřebovala býti nutně nebezpečnou nemusila vésti pohromu. Bělošský svět byl velice silný. Samotná náchylnost nynějších evropských křečovitých záchvatů a hrdinný duch, v němž tyto bolesti se rodí, uznávají za lži ony Cassandřiny hlasy, které tak rády proklamují bělošskou dekadenci. Nebývalé dosud oběti krve a jmění, jež nyní vrhány jsou na oltář války, byly by stačily, jsouce konservovány, úplně ku uchránění stanoviska nynějšího světového plémě před každým radikálním pokusem svrhnouti je s jeho stolce.

Jinými slovy, kdyby bělošský svět zůstal rozumně v míru sám s sebou, probuzená Asie nebyla by nyní čelila chabému a dekadentnímu nepříteli, jenž právě těmito vlastnostmi svými svádí k drsné a násilné agresivnosti, nýbrž statnému a bdělému protivníkovi, nadanému silou tak působivou, že by dovedl odraziti a zdrtiti každý pokus přivodit mu osudnou pohromu. Ovšem na konec probuzená Asie musila by získati podstatnou emancipaci od bělošského opatrovnictví; použití nových sil musilo by dříve nebo později upraviti a zjemniti každou stávající situaci. Ale kdyby byla síla Evropy zůstala nedotčena, byla by působila jako mocný odrážeč nárazu, jenž přijímá beze škody a rozdává rázné rány. Následkem toho nastávající upravení rovnováhy světových plemen, třeba že nevyhnutelné, bylo by bývalo tak postupné, že proces vyrovnávací poměrně nebyl by pociťován; byl by býval konservativním, místo radikálním. Podobné násilné roztržky, k jakým došlo, byly by bývaly lokalisovány a jistě by nebyly možny přivoditi něco jako generální katastrofu.

Ale nemělo tak býti. Srdce bělošského světa rozdělilo se proti sobě a dne 4. srpna 1914 naše plémě, zapomenuvši svazku krve a tradicí, nedbajíc vzrůstajícího nátlaku barevného světa zvenčí, sřetlo se v boji na smrt. Od onoho osudného dne skoro dva roky již uplynuly, ale hrozný zápas, při kterém Smrt a všichni její pomocníci utápí se v orgiích, pokračuje, když ne s větší, tož jistě se stejnou zuřivostí a není konce v dohledu. Každý měsíc jest svědkem, jak běloch do větší bělosti krvácí; každý měsíc vidí, jak hromady bohatství jeho roztavují se a ztrácí; každý měsíc jest vidno, jak barevný svět vzrůstá v naději a sebevědomé síle.

Ovšem my nesmíme nechat se unésti naším postrachem a připustiti, aby strach odnesl s sebou zdravý náš úsudek. Bělošské plémě je dnes v nebezpečí, — ve skutečné velikém nebezpečí — ale ne v takovém nebezpečí, jež by se samo zjevovalo nahodilému oku. Snad jest to politování hodno, že situace je taková; neboť takovéto hrozící nebezpečí společné mohlo by přiměti naše válčící bratry k zanechání svých svárů a k upuštění od vzájemného vraždění.

Průměrný alarmista představuje si bělošské plémě tak vykrvácené a zkrachované na konci války, že stane se bezvolnou obětí možného nějakého náhlého útoku barevného světa, jež přemohlo by nedostatky ve výzbroji nesmírným množstvím svým a brutální silou. Momentový pouze přehled dokazuje, že podobné vidění jest skoro nedomyslitelné. Ve skutečnosti jedinou věcí, jež by mohla přivoditi podobnou katastrofu, byla by evropská dekadence. A na tento stupeň sotva Evropa poklesne, jak předem bylo podotknuto. Samotná nejhorší válka v dějinách lidstva, všechny oběti, jež bojující přináší na krvi i majetku, veškerá na jevo dávaná statečnost dokazuje, že běloch jest dosud zdráv. A ježto jest tomu tak, ať již sebe více vysílen, bělošský svět nynější bude po nynější válce, pakliže se spojí, dodáváme s důrazem, pakliže bude spojen, bude s to odraziti každý následovní útok barevného plémě. Čistá krev, ať již jest jakkoliv rozředěna a seslabena, zůstává čistou krví; bohatství jest pouhou úsporou, jež nechá se rychle nahražovati tak dlouho, pokud vůle zůstává. Tak dlouho, pokud duch zůstává na živu, protivenství jest pouze ostruhou.

Ne, vidění smrtelně raněného bělošského plémě, jak za několik roků od nynějška podléhá neodvratnému návalu žlutých, hnědých a černých hord, může býti bezpečně zamítnuto jako výron zimnicí stíženého mozku. Naše nebezpečí jest subtilnější a proto v pravdě mnohem nebezpečnější. — Pravili jsme, že bělošský svět, ať již sebe více vyčerpán a vysílen nynější válkou, bude s to, pakliže bude spojen, odraziti jakýkoliv útok nebělošského světa.

"Bude-li spojen" — v tom vězí právě nebezpečí. Jest to bělošská nesvornost, bělošské dělení se, které zavinily nynější válečný stav; bělošská rozdílnost, nespokojivost, která umožnila povstání v Asii, urychlila nynější povodeň a bude míti nutně za následek, jestliže bude pokračovati, ztrátu dědictví našeho plémě.

Abychom nabyli názoru, kam až nesjednocenost jednoho dne může nás vésti pohlédněme na okamžik na ono překvapující oživení se vojenské Asie, jež bylo zřejmo v rusko-japonské válce. Ono zlověstné zničení bělošského prestiže nebylo ani přivoženo tak Japonskem, jako nedbalou krátkozrakostí Ruska a Anglie.

Rus je běloch. Každý záblesk modrých jeho očí, každá kučera světlých jeho vlasů prozrazují jeho dědictví arijské krve. Přes to na sklonku devatenáctého století Rusko, vedeno jsouc princem Ukhtomským a jinými mysliteli podobného zrna, odvážně prohlásilo ono polo šílené, mystické dogma, že Rusko jest asijské a ne evropské, a proto pokusilo se zmocniti Číny jako páky ku převrácení ostatní části Asie a po té bělošského světa. Anglie okamžitě provedla odvetu spojením se s Japonskem a Rusko bylo proto isolováno a poraženo žlutou velmocí. — Tak dalece anglický tah, ačkoliv nebezpečný, byl snad nevyhnutelný. Avšak Anglie se tam nezastavila. Ona záhy uzavřela s Japonskem novou alianci, tak všeobecnou a dalekosáhlou svým charakterem, že skorem všichni běloši na dalekém Východě, samotné Angličany s důrazem v to počítaje, odsoudili ji jako cosi, co jest velice blízké plemenné zradě.

Jenom s melancholickým povzdechem možno ohlédnouti se do oněch událostí plných počátečních let dvacátého století, tak blízkých a přece tak vzdálených, a poznamenati četné upomínky na bělošskou solidaritu, jež byla patrnou po celém světě. Ale jak rozdílný jest stav mysli dnešní! Ve svém zuřivém smrt rozsévajícím zápase žádná strana v nynější válce nerozmýšlí se ani na okamžik uchopiti se všemožné zbraně, ať již jsou konečné výsledky jakékoliv. Spojenci chtějí do bělošské Evropy barevné hordy každého odstínu pod sluncem; teutonské velmoci zjednaly si panislam ve svém zášti proti oponentům, aby smetl s povrchu zemského každé bělošské místo, kde noha bělochova v severní Africe a v zadní Asii se upevnila; široko po Černé Pevnině černé armády bojují pro své respektivní pány — a učí se znáti skryté slabosti bělošské moci. Na dalekém východě Japonsko, ponecháno svým vlastním objevům, ohýbá obrovskou Čínu dle své imperatorské libovůle, kterýž manévr, jestliže se setká s úspěchem, bude jednou ohrožovati vážně celý svět. — Každý den vlna nesmírné zášti stoupá a výše po celém světě a následky — aspoň zdráháme si je přiznati.

Kdyby tato zloba byla jen dočasnou, již to bylo by velice zlé. Avšak tak, jak plyne čas a otrava se rozšiřuje, dostavuje se stále více důkazů, že tento stav mysli se stane trvalým — že konec nynějších bojů může býti pouze počátkem daleko hroznějších! Jisto je, že od žádné strany nedá se mysliti, že podepsání míru bude také míniti všeobecné smíření. Naopak, obě urputně a divoce prohlašují, že nepřítel musí býti nejen poražen, ale že na vždy musí zůstati pokořeným, k zemi sraženým. V okamžiku tomto obě strany kují obrovské celní unie se zapřísahlým úmyslem dalšího ekonomického zápasu, jenž má býti stejně neúprosný jako nynější zápas zbraní. A nesmiřitelný ten spor přenáší se do všech vrstev lidu, mezi muže vědy a umění, kteří se navzájem zuřivě do sebe pouštějí.

Vezměm na příklad změnu smýšlení v Německu od vypuknutí války. V průběhu poslední generace bělošské sebevědomí bylo silné v Německu. Kult "bohorovného Aryana" byl rozšířenější v Německu, než v kterékoliv jiné části světa, vyjma snad v jižních státech Ameriky. Sluší ovšem podotknouti, že němečtí jingoisté považovali Teutony za zvláště ušlechtilý rod Arijského plémě. Přes to však jest zaznamenáníhodným faktem, že kdykoliv během evropských krisí, jež předcházely nynější válku, chladnokrevní vyznavači neukojené "macht-politik" uvázali takové doktriny, jakou jest aliance s panislamem nebo s Japonskem, vzbudili ihned na všech stranách odpor a byli prohlašováni za zrádce plémě.

Od počátku války však přemoha německých pocitů v tomto ohledu jest v pravdě politování hodná. Spousty způsobené v německých řadách černými Senegaly a žlutými Gurkhasy na bojištích ve Francii a ve Flandrech nerozvážné spojenecké prohlašování, jako ono lorda Curzona, že by si přál viděti bengálské kopinníky v Unter den Linden a Gurkhasy tábořiti v Sans Souci, a anglo-francouzské snahy dostati japonskou armádu do evropské kampaně, tak rozhněvaly německý lid, že samotná idea bělošské solidarity jest dnes posměšně odmítána jako nejvíce idiotská sentimentálnost, bezpodstatné tkanivo snu. Němci jsou dnes ochotni spojiti se s panislamem, s Japonskem, se všemi a s každým možným pomocníkem, aby zkrušiti mohli bělošské nepřátele. A pokud se spojenců týká, odsuzují tito německou alianci s Tureckem jako odpadlictví od křesťanství, za něž "moderní Hunové" skládí nejhroznější a nejvíce odstrašující trest.

Co to vše míní? Podmiňuje to, jestliže tento zlý duch nebude zažehnán, že bělošská solidarita bude ubita, bělošská civilizace zničena, budoucnost bělochova nenapravitelně zahubena. Míní to, že v Americe právě tak jako v Evropě my běloši byli bychom na dobro odsouzeni. Nestalo by se to dnes nebo zítra nebo příštího roku. Někteří z nás mohli by býti ušetřeni pro příští desetiletí. Ale dříve nebo později, jestliže nynější proud nezmění svůj tok, odsouzení nás jistě postihne.

Barevná plémě nestanou se žádnými Ismaely. Pakliže ne z jiných důvodů, budou jistě držeti pohromadě silným svazkem sebezájmu. Neboť my běloši vlastníme dnes skorem všechna žádoucí místa pod sluncem, kdežto hemžící se masy barevných plemen strkají jednu do druhých ve stínu. A dlužno doznati ještě, že plemena ta jsou dnes mnohem četnější než my, že se rychleji rodí, že těší se houževnatějšímu životu. — Dnes vyzváno stane se napřed takové plémě pomocníkem, potom spojencem a konečně se uplatní jako náš pán. Ač pochmurné, závěry ty stávají se dnes pravdivými.

Stojíme na rozhraní plemenného života nebo smrti. Jest na nás, abychom si vybrali.

NEDŮVĚRA A ŽÁRLIVOST V MANŽELSTVÍ.

Je to neštěstí, vezmou-li se dva lidé, kteří nemají k sobě navzájem důvěry. Mnohého je potřebí k tomu, aby manželství bylo šťastné; ale hlavně a především je třeba k němu vzájemné důvěry. Dva lidé, kteří si nevěří a o sobě pochybují, neměli by nikdy vstupovati do manželství, i kdyby jinak se milovali nejvášnivěji. Jsou různé druhy lásky; ba říká se, že je na světě tolik druhů lásky, kolik je na světě srdcí. Je jich snad ještě víc, neboť jenom jediné srdce může pocítiti postupně lásku různého druhu. Jeden a týž člověk také může vzbuzovat lásku různého druhu u různých osob. Muž, který v jedné ženě vzbuzuje city vášnivé a zoufalé, může v jiné ženě vzbuzovat mírnou, tichou, něžnou náklonnost; žena, která jednoho muže dohnala k šílenství, může v jiném vzbuditi štěstí a mír duše. To je individuální a nikdo nevysvětlí, proč jeden a týž člověk působí tak různě city v různých osobách.

Ze všech druhů lásky nejlépe se hodí pro manželství onen druh, který v obou, muži a ženě, vzbuzuje pocit sladké jistoty a důvěry. Pohleďme na šťastné dvojice manželské, které do pozdního stáří žijí svorně; jsou to z pravidla lidé, kteří si bezpodmínečně věří. Nepotřebují si říkat, že se milují; nepotřebují se ujišťovat svou věrností; nepotřebují ani projevovat a svou lásku stálými něžnostmi, a přece oba vědí bezpečně, že se mají rádi a že jsou si věrni. Nevznikne v nich ani stín pochybnosti. Taková důvěra vzniká jen z přesvědčení o pevném charakteru osoby, kterou milujeme. Jsme-li přesvědčeni, že osoba, kterou milujeme, není schopna ničeho nízkého, špatného, podvodného, že je upřímná, nemučíme sebe ani ji pochybnostmi a žijeme šťastně.

Lidé však, kteří od počátku své známosti o sobě pochybovali, kteří při veškeré vášnivé, náruživé lásce nemohli se vyvarovati bouřlivých výstupů — takoví lidé v manželství nemohou býti šťastni a neměli by tedy uzavírati sňatek. Raději vyrvati v čas takovou lásku ze srdce, i kdyby nevím jak o bolelo, nežli býti nešťasten do smrti! Mýlí se ti, kdo doufají, že po sňatku takové pochybnosti utanou, budou se jen stupňovat, neboť kde jednou nedůvěra v manželství se zahnízdila, tam už nikdy nemůže býti domovem štěstí.

Žárlivost je strašná síla; na konec může zničeti i největší lásku. Praví se, že pravá láska není možna bez žárlivosti. Zajisté ne. Trochu žárlivosti je při každé lásce. Také dítě žárlí na lásku matčinu, ale nemusí ji tím, naopak, jeho žárlivost matku blaží. Zajisté nemůže být ženě docela hostejno, vidí-li, že milovaný muž je pozorný a roztomilý k ženě jiné; nemilovala by ho, kdyby jí to bylo jedno. Ale tam, kde je opravdu upřímnost a láska, přesvědčí se žena brzo, že se mýlila, a okamžiková žárlivost pomine tak rychle, jak vznikla. Kdo takto žárlí, nezpůsobuje prudké scény, nekřičí, neuráží; mlčí jen a je smuten, přemýšlí o vlastních chybách, vlastní nedokonalosti, vidí přednosti domnělého soka nebo soky ně. První láskavý úsměv osoby milované však rozplaší tyto myšlenky. Takové záchvaty žárlivosti nemučí, nýbrž těší toho, kdo je jejím předmětem; jsou rosou lásky, udržují ji svěží a láska jimi jen vzrůstá.

Ale něco jiného je žárlivost z nedůvěry. Bývá tam, kde se manželé vzali ze slepé, vášnivé lásky, nevyzkoumavše dříve svoje povahy. Nedůvěřují-li si manželé navzájem, považují-li se navzájem za schopny nízkosti, podvodu, falše — a milují-li se při tom náruživě, pak je manželství peklem. Žárlivost, která takovou lásku provází, je snad nejstrašnějším duševním utrpením, jakého je člověk schopen, je to opravdu žalář nejtemnější, a žádná tělesná muka nemohou se takovému utrpení rovnati. Muži, kteří za svobodna klamali jiné manžele, nejvíce trpívají touto mukou ve vlastním manželství. V každém muži, který se přiblíží k jeho ženě, tuší takový manžel podobné úmysly, s jakými se sám kdysi k ženám jiných mužů přibližoval. Vidí ve své ženě takovou záletnici, jaké sám za svobodna znal. Je to snad spravedlivý trest na něho za muky, jaká jiným mužům způsobil. Jeho duše a srdce jsou otráveny.

Ženy takovýchto žárlivců, jsou ubohé. Veřejnost nemá potuchy o tom, jaké tragedie odehrávají se v takových domácnostech při zavřených dveřích. Jen tu a tam, při procesech soudních, při jednáních o rozvod atd., vycházejí na jevo skutky, jakých je schopen muž z chorobné žárlivosti. Jsou ženy, které uprostřed Evropy žijí v horším zajetí, nežli mohamedánky v harému. Některé ženy nesmí na ulici vyjít, nesmí se usmát, nesmí si zazpívat, nesmí promluvit, aby chorobně žárlivý muž nespatřoval v tom známku a důkaz jejich nevěry a záletnictví. Znám případ, kde muž svou mnohem mladší a velmi šlechetnou ženu zaviral v bytě jako v žaláři po léta; později konstatovali lékaři u něho šílenství a zemřel v ústavě choromyslných. Skoro zpravidla žárlí takovito chorobně žárliví muži bez příčiny, kdežto naopak mužové žen opravdu záletných bývají raněni obdivuhodnou slepotou.

Také se vyskytují opačné případy, kdy žena mučí a pronásleduje chorobnou žárlivostí svého muže, a otravuje tím klid domácnosti a rodinné štěstí, nemajíc k tomu také podstatného důvodu.

Takováto žárlivost, která libuje si v bouřlivých výstupech, v mučení, v urážkách atd., má snad svůj původ vždycky v duševní chorobě. Normální člověk není jí schopen; normální člověk, i když má příčinu k žárlivosti, neprojevuje ji tak brutálním způsobem nýbrž potlačí ji ve svém nitru a hrdě mlčí.

Ženy však, které takovouto chorobnou žárlivostí mužovou trpí, měly by si uvědomit, že je to choroba a měly by se vyvarovat všeho, co muže popuzuje. Jsou-li tu děti a je-li v jejich zájmu třeba, aby manželství se nerozbilo, pak je nutno, aby žena měla ohled na mužovu žárlivost jako na každou jinou chorobu. Je to zajisté trpké, musit se odříci zcela společnosti, žíti jako v klášteře, nikam nevycházet, a odříci se všeho toho, co tvoří drobné ženské radosti; ale nelze-li jinak s mužem vyjíti, nutno se podrobiti. Buď rozvod anebo úplné zřeknutí veškeré koketerie, i nevinné; nic třetího tu není možno. Z hněvu nad pokořením takového muže ještě drážditi, je nesvědomito asi tak, jako drásat otevřenou ránu. Jedno vědomí může takové ženy usmiřovat s jejich utrpením: kde je taková krutá, mučivá a bolestná žárlivost, tam bývá také vášnivá a náruživá láska. Tato láska do jisté míry snad vyváží zničené štěstí, a mnohé ženy, které trpí mužovou lhostejností, mnoho by za to daly, kdyby je muž tak miloval. Takový je člověk: vždycky touží po tom, čeho nemá! O. F.

Každého dne odpoledne "dražba" různého zboží, jež musí býti za každou cenu prodáno, na 13. ulici, v budově p. Hadena. — Advertisement 7xt. f. c.

Zdraví jest největší poklad — proto si ho vážme a při opatřování léku k zachování zdraví obraťme se vždy na vyhlášenou a důvěry hodnou lékárnu Beránka a Syna na 16. a Williams. Zvláště dejme si tam připraviti každý předpis od každého lékaře amerického neb evropského, neboť tato lékárna již po více než čtvrt století obsluhuje každého v každém případě k úplné spokojenosti a bez nejmenšího pochybení. — Advertisement 37tf

Nejstarší český lékař v Omaze **DR. E. HOLOVTCHINER** má svoji úřadovnu v čís. 309 Range Block, 15. a Harney ul. naproti Orpheum divadlu. Telefon v úřadovně: D 1438; telefon v obydlí: D 3985. Pacienty přijímá v obydlí, na 16. a Castellar ul., po 6. hodině večerní. X Ray zařízení. Čeští potřebující lékařské porady, jsou zdvořile zváni. — Ad

Když si chcete pochutnati na dobrém "Budweiser" pivu, tu zajděte si do "Národní Síně" p. JANA VAMPOLY, roh 13. a William. Na skladě má nejlepší domácí a imp. vína, různé koralky a doutníky.—Advertisement

C. H. Kubát
smírčí soudce
Pokoj čís. 410 Barker Blk.
Tel. Red 6497

Sloup a Miřácký
vlastní první třídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1265 So. 14. St., Omaha.
Všeho druhu likéry, čízné pivo a nejlepší doutníky stále na ruce. Telefon Douglas 7437.

Adolf A. Tenopír,
Český právník.
Úřadovna: čís. 1325, roh 14. a William ulice
OMAHA NEBRASKA
Telefon: Doug. 8397.
—Veřejný notář—

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna: 210 Bee Bldg., OMAHA.
Ord. hodiny — 11 do 12 hod. dopol.; 2 do 4 odp.; 5:30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 hod. dopol.

DR. J. C. SOUKUP,
ZUBNÍ LÉKAR
Přestěhoval se do:
815 City National Bank Bldg.,
16th and Harney St. OMAHA

Dr. B. DIENSTBIER
český zubní lékař
715-716 City National Bank Building
(16. a Harney ulice)
TEL. DOUGLAS 4284

Lékař. předpisy i
nejtěžší léky, barvy, ole je, sklo, sodo fontána, po štovní a knihovní odbočka
—V LÉKÁRNĚ—
Beránek a Syn
16. a William ul. 13

Nejvíce zásobený grocerní a řeznický obchod vlastní
A. Fr. Kuncl
1902 již. 13. ul.
Zboží vždy čerstvé. 9 tf

JOS. T. VOTAVA
PRÁVNIK
Úřadovna: čís. pokoje 590 Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
• OMAHA NEBRASKA

Co Woodmen of the World koná pro Omahu?
[illegible]
Na [illegible] 1916 [illegible] $20,000.00
Vydávám svůj [illegible] na ochranu [illegible] a lidu vůbec, zdůrazňující domácí [illegible]
Počet členů [illegible] 740,000
Frederick [illegible] pro [illegible] $19,000,000.00
Naše úmrtní pojistky jsou bezpečné.
Jsou — Bezpečné — Zdravé — Trvalé.
Ben F. Thomas, W. A. Fraser,
Clerk Manager. Sovereign Commander.
W. O. W. Bldg. W. O. W. Bldg.

JOHN R. ŘIHA
— český pokrývač —
The Uoma Central Life Ins. Co.
Zavedená firma [illegible]
Úřadovna: 311-13 Bee Bldg.
Telefon v úřadovně: Douglas [illegible]
Doma: [illegible]

Potřebujete-li Vaše oblečky vyčistiti neb obarviti, zavolej te českou firmu "The Standard Cleaners & Dyers", F. Hladík, majitel. Phone, Red 8276. Office: 1236 So. 13. St., Omaha. Práci rozvážíme po celém městě. Advertisement 18 tf.